

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobců: **a) M. H., b) S. H.**, oba zast. Mgr. Markem Freundem, advokátem, se sídlem Zarámí 4422, Zlín, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 25. 9. 2009, č. j. 30 Ca 122/2009 – 42,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se domáhali u Krajského soudu v Brně přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2009, č. j. JMK 76476/2009, kterým bylo zamítnuto jejich odvolání proti rozhodnutí tajemníka Městského úřadu Ivanovice na Hané ze dne 6. 4. 2009, č. j. 1185/2008. Tímto rozhodnutím nebylo vyhověno námitce podjatosti vznesené žalobci proti B. N., vedoucímu stavebního úřadu Městského úřadu Ivanovice na Hané, v řízení o odstranění stavby „Sklad hospodářského nářadí, úložiště koňského hnoje a oplocení části pozemku u rodinného domu v I. na H. č. p. X“.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 25. 9. 2009, č. j. 30 Ca 122/2009 – 42, žalobu odmítl. Současně rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Soud konstatoval, že žaloba směřuje proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí o námitce podjatosti úřední osoby podle § 12 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád). Dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Afs 20/2003 – 23, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozhodování o námitce podjatosti je výkonem dozorčího práva nad postupem správce daně v konkrétním daňovém řízení a jedná se o úkon, jímž se pouze upravuje vedení řízení. Přestože se jedná o rozhodnutí o námitce podjatosti

v daňovém řízení, lze podle krajského soudu vyslovené závěry vztáhnout i na námitku podjatosti podle obecné úpravy správního řízení. Proto krajský soud žalobu odmítl jako nepřijatelnou podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), ve vazbě na § 70 písm. c) a § 68 písm. e) s. ř. s.

Tento rozsudek žalobci (dále též „stěžovatelé“) napadli kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Tvrdí, že rozhodnutí o námitkách podjatosti úřední osoby nejsou rozhodnutími, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem. Naopak se jedná o rozhodování o základních právech účastníka řízení na spravedlivý a nestranný proces. S názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku č. j. 3 Afs 20/2003 – 23, se stěžovatelé neztotožňují, navíc se týká úplně jiného typu řízení. Stěžovatelé nesouhlasí s tím, aby námitky proti tomu, že o jejich věci rozhodoval vyloučený pracovník, mohli vznášet až při přezkumu meritorního rozhodnutí. Z Listiny základních práv a svobod nepřímo vyplývá jejich právo na soudní přezkum rozhodnutí o námitce podjatosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelé uplatnili ve své kasační stížnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Ustanovení § 9 – 13 správního řádu z roku 1967 upravuje vyloučení pracovníků správního orgánu z důvodů, které jsou v zákoně vyjmenovány. Pracovník správního orgánu je vždy vyloučen z projednávání a rozhodování věci, jestliže se zřetelem na jeho poměr k věci, k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům lze mít pochybnost o jeho nepodjatosti, a dále tehdy, zúčastnil-li se v téže věci řízení jako pracovník správního orgánu jiného stupně. Platí, že pracovník, o jehož nepodjatosti jsou pochybnosti, smí do doby, než bude rozhodnuto o jeho podjatosti, provést ve věci jen úkony, které nesnesou odkladu. O vyloučení pracovníka z řízení v předmětné věci rozhodne nejbližší nadřízený vedoucí tohoto pracovníka, a jedná-li se o vedoucího odboru obecního úřadu, jako je tomu v nyní posuzované věci, tajemník obecního úřadu [§ 148 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení)]. Proti rozhodnutí o vyloučení pracovníka správního orgánu z řízení nelze podat samostatné odvolání. Odvolání je však přípustné, bylo-li rozhodnuto tak, že pracovník správního orgánu vyloučen nebyl.

Nejvyšší správní soud plně sdílí názor Krajského soudu v Brně, že závěry zaujaté v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Afs 20/2003 – 23, (publ. pod č. 114/2004 Sb. NSS), byť byly vysloveny o rozhodnutí o námitce podjatosti vznesené v daňovém řízení (jakožto zvláštním typu řízení před správními orgány), jsou natolik zobecnitelné, že dopadají i na rozhodnutí o námitce podjatosti vznesené v obecném správním řízení. Zdejší soud hodlá navázat na svou ustálenou judikaturu a nyní rozhodující senát neshledal žádné důvody pro odchýlení se od ní a k předložení věci rozšířenému senátu (§ 17 s. ř. s.). Ostatně stěžovatelé kromě obecných konstatování o právu na spravedlivý proces ani žádné přesvědčivé argumenty, pro něž by tak měl senát ve věci rozhodující učinit, nepřednesli.

Přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí, jímž nebylo vyhověno námitce podjatosti, je pouze výkonem dozorcího práva nad postupem správního orgánu v konkrétním správním řízení. Při přezkoumání námitky podjatosti pracovníků správního orgánu se pouze prověřuje, zda v samotném řízení není jednáno podjatým úředníkem, v žádném případě však takové rozhodnutí, jímž není námitce podjatosti vyhověno,

není rozhodnutím meritorním, které by zasahovalo přímo do subjektivních práv účastníka řízení, a není tudíž přezkoumatelné ve správním soudnictví. Bude-li však podjatou úřední osobou rozhodováno, účastník řízení může podat ve věci samé žalobu k příslušnému soudu a v ní napadat takovou vadu, neboť případné vady řízení před správní orgánem lze ve správním soudnictví napadnout jedině žalobou směřující proti meritornímu rozhodnutí správního orgánu. Touto cestou je potom také garantováno právo na spravedlivý proces, jehož se stěžovatelé v kasační stížnosti dovolávají.

Nejvyšší správní soud se tedy plně ztotožňuje se závěry krajského soudu, jenž napadené rozhodnutí žalovaného hodnotil jako rozhodnutí, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem, a podanou žalobu proto v souladu se zákonem [§ 46 odst. 1 písm. d), § 68 písm. e) a § 70 písm. c) s. ř. s.] odmítl. Krajský soud své rozhodnutí náležitým způsobem odůvodnil, poukázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu na věc dopadající, korektně s ní zacházel a vyvodil z ní správné závěry.

Nejvyšší správní soud tedy nezjistil namítanou nezákonnost rozhodnutí krajského soudu, kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. nebyl zjištěn, a proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady jemu vzniklé ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť stěžovatel s podanou kasační stížností úspěch neměl.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. ledna 2010

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu